

[Socialministeren.]

forsorg, vil familien ofte være henvist til den trangsbestemte kommunehjælp, som skal betales tilbage og i øvrigt ligger på et lavere niveau. Det samme gælder, hvor oplæringshjælpen ydes efter reglen i forsorgslovens § 30, stk. 2. En tuberkulose- eller polioramt og hans familie vil derimod kunne få en meget rigeligere hjælp som særhjælp efter forsorgslovens § 263. Drejer det sig endelig om en person, der optrænes på foranstaltninger, som modtager tilskud i henhold til beskæftigelsesloven, vil forsørgelsesproblemet sædvanligvis blive klaret ved, at pågældende modtager normal tariffmæssig løn under optræningen.

Regler af denne art vanskeliggør det praktiske arbejde i marken, men det er desuden samfundsmæssigt uheldigt, at der ikke kan sættes ind med samme art af hjælp over for alle, der har behov for det. Kostbar tid går tabt, når en række formelle betingelser som f. eks. forsikringsforhold og aldersbetingelser skal prøves, før hjælpen kan ydes. Hvad særlig underholdshjælpen angår, er det ikke muligt at give en rimelig begrundelse for de forskellige betingelser, der stilles, og hjælpens forskellige størrelse i tilfælde, der i øvrigt må forekomme ganske ensartede. Bortset fra de særlige bestemmelser om underholdshjælp til tuberkulose- og polioramte er der heller ikke ved hjælpens udmåling taget hensyn til, at hjælpen bør indeholde et incitament til at påbegynde og gennemføre en revalidering.

Et andet felt, hvor der hersker en broget uoverskuelighed, er reglerne for tilskud til etablering og drift af institutioner, der varetager optræning, omskoling m. v. Visse institutioner med revalideringsformål er anerkendt efter reglerne om særforborg som ren statsudgift; men som jeg tidligere har berørt er den egentlige særforborg begrænset til bestemte grupper af handicappede. Med hjemmel i beskæftigelsesloven har der endvidere kunnet ydes støtte såvel til enkelte optræningspladser som til optræningsværksteder. Tilskud til optrænings-

værksteder ydes i almindelighed med 75 pct. af den arbejds løn, der udbetales til de erhvervshæmmede, og 50 pct. af arbejdsledernes løn, dog ikke ud over 75 pct. af driftsunderskuddet. Endvidere kan der ydes etableringstilskud med indtil halvdelen af udgifterne til særlige installationer og maskiner. Bortset herfra har der imidlertid ikke hidtil været nogen almindelig lovhjemmel til at yde tilskud til institutioner med revalideringsformål. Man har derfor været henvist til at bygge på de eksisterende regler om hjælp til optræning af enkeltpersoner, således at institutionstilskuddene er ydet i form af en takstbetaling for de henviste. Der har her navnlig været tale om takstbetaling ydet efter folkeforsikringslovens § 60 eller af særforborgen som kontrolleret familieplejeudgift. I mindre omfang er takstbetalingen blevet ydet med hjemmel i ulykkesforsikringens regler eller af kommunerne efter den tidligere omtalte bestemmelse i forsorgslovens § 30, stk. 2. Disse meget uensartede tilskudsformer har medført en stor usikkerhed på dette område. Dels har det været vanskeligt for de kredse, der har taget initiativ til oprettelse af institutioner, at få et overblik over finansieringsmulighederne, og dels har der ikke kunnet lægges nogen samlet plan for udviklingen på dette område, når institutionerne har måttet skaffe sig deres driftsmidler og etableringsudgifter dækket ad så forskellige veje.

En endnu større usikkerhed har hersket med hensyn til mulighederne for at tilvejebringe beskæftigelse for invaliderede under beskyttede former. Vi har her fået specielle regler i lovene om døve og tunghøre samt blinde og stærkt svagsynede om tilskud til sådanne særlige arbejdspladser, men bortset herfra har området været helt ulovbestemt, og initiativet har derfor haft vanskeligt ved at komme til udfoldelse.

På det organisatoriske område har man, som jeg tidligere har nævnt, søgt at finde frem til bedre samarbejds muligheder ved oprettelse af lokale kontaktudvalg og et